

Életünk napjai

Boldoghy Olivér közéleti blogja

Valami búzlik Dániában

Közzétéve 2013-06-02

Like 35
Send
Tweet 0
Share

Társulatépítés. Ez a szó ugrott be elsőnek, amikor kinyitottam a Komáromi Jókai Színház honlapját, azon belül is a művészek tablóját. Társulatépítés. Pontosabban annak hiánya. Egykori kollégám, Tóth Tibor direktori regnálása alatt bizonyára sokat fejlődött az intézmény, emlékezetes előadások születtek, szakmai díjak, elismerések, sikerek, kitüntetések érkeztek, kiépült a Vasmacska Stúdió, az új honlap pedig kifejezetten ütős lett, nem hiába nyert tavaly minőségi díjat.

Néhány fontos feladat azonban láthatóan megoldatlan maradt.

Az egyik, az élő kapcsolat megteremtése. A város még mindig úgy él, mintha nem lenne színháza, a színház pedig úgy működik, mintha nem lenne városa. A két közösség nem igazán vesz tudomást egymásról, nem él, nem lélegzik, nem gondolkodik, vitatkozik, örömködik együtt. Ez egy langyos lépcsőházi viszony, a közös kapcsolat kimerül a „nézők be/függöny fel/színészek be/függöny le/nézők haza” sémában. Ez pedig kevés. Igaz, egy tartósan jó kapcsolat megteremtéséhez két fél kell, hiszen hiába erőlteti az egyik, ha rá sem hederít a másik. Egy évtizednyi igazgatói mandátum azonban elég hosszú időt és mozgásteret biztosít ahhoz, hogy a viszony a jelenleginél sokkal előbbre tartson. A színház utoljára Beke Sándor vezetése alatt rezgett azonos hullámhosszon a várossal, távozásával azonban a frekvenciák fokozatosan különváltak, az intézmény pedig mára egy külön sínpáron (vakvágányon?) mozog.

Igaz, a kora kilencvenes évek általában is telítve voltak optimizmussal, feltétlen bizalommal, szikrázó energiával, ma pedig inkább ennek fordítottja tapasztalható – gazdasági válság, apátia, kilátástalanság, demotiváltság, miegymás. Ez azonban nem lehet kifogás. A terhes időkben még inkább szükségünk van egymásra, energiáinkra, biztatásra, öröme, szorító kézre. A színész kollégáknak a deszkákon kívül is szüksége van a nagyérdemű figyelmére, szeretetére, rajongására, a közösségnek pedig szüksége van a hozzá közel álló, soraiból felemelkedő csillagok, példaképek közvetlen jelenlétére, emberi megnyilvánulására. Egy ilyen élő, virágzó kapcsolat elképesztően jó hatással van a társadalmi és szakmai teljesítményre, motivációt, energiát, érdemi kiteljesedést biztosít mindkét félnek. Fényt hoz a legnehezebb időszakban is. Ez most nincs.

A másik, a bevezetőben is említett társulatépítés. A tablót nézem, és nem látom. Mármint az építkezést. Ennyi idő alatt ennek is jóval előbbre kellene tartania, ehhez képest az elmúlt évtized alatt nem sokat változott a kép. Az aktív kollégák közül legtöbben már az én időmben is ott voltak, a négy fiatalból pedig három Magyarországról érkezett. A kétezres években megakadt volna az utánpótlásunk? Nem végzett senki a színművészetin, nem bukkant fel a tehetségkutatókon, fesztiválokon, szavalóversenyeken néhány reményteljes, ügyes fiatal? Ha ez így van, elképesztő pazarlás megbontani a meglévő státuszt, szegényesebbé tenni a kínálatot, és elbocsátani két diplomás kolleginát anélkül, hogy már most biztosítva lenne az utánpótlásuk. Azt is hallani lehet, hogy az évad végén további két tagtól válik meg a színház, szóval ez így inkább egy ad hoc társulatrombolás, mintsem tudatos építkezés.

Persze az is lehet, hogy létezik valahol egy átgondolt koncepció, amelyik majd megfelelő választ ad a jogosan felmerülő kérdésekre, de ha ez az lesz, amit az utóbbi időszak furcsa lépéseiből következtetni lehet, akkor nem igazán marad okunk az öröme. Méhes László, a színház főrendezője szerint ugyanis a vendégrendezők nem kérik a mi színészeinket, sőt, a drámaírók nem írtak rájuk megfelelő szerepeket sem. Ezért nem marad más, mint a „gondosan” kiválasztott repertoárhoz (a darabválasztás is a társulatépítés része!) külföldi segítséget hívni, a feleslegessé vált súlytól pedig mihamarabb megszabadulni. Az ünnepi évad utolsó darabja, és az elmúlt napok eseményei ezt a koncepciót elég olvashatóan vissza is adják: a Made in Hungária 31 szereplőjéből 25 Budapestről érkezett, miközben Anita és Xénia balra el.

Ez a folyamat pedig nem jó. A nézők biztosan remekül fognak szórakozni, jobbnál jobb darabokat lehet majd kiállítani, ennek azonban az lesz az ára, hogy teljesen megváltozik az intézmény jellege: felvidéki szellemi-kulturális műhelyből, egy jól menő magyarországi befogadószínházzá válik. Ezzel pedig elveszíti eredeti küldetését, célt téveszt, tartalmilag kiüresedik, és csak egy külső keret marad, amely ugyan biztosít egy bizonyos szintű kiteljesedést, de a rendeltetészerű kultúrmisszió megszűnik. Ezt egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak!

Közösségünknek ahhoz, hogy a jövőre nézve is életképes maradjon,

elmondhatatlanul nagy szüksége van az önbecsülésre, önértékelésre, sikerélményekre, kiemelkedő példákra, sportolókra, színészekre, tudósokra, vállalkozókra, vezetőkre és húzó nevekre. Éreznie kell, hogy képes magából kitermelni tehetséges embereket, közszereplőket, erős, és sikeres egyéniségeket. Hinnie kell önmaga termékenységében, autonóm erejében. Erre a kultúra, ezen belül pedig színház, remek terepet, és sok-sok lehetőséget biztosít. Egy ekkora felelőséggel megbízott, kulcspozícióval rendelkező intézményvezetőnek mindezeket szem előtt kell tartania, körültekintően kell cselekednie, és tudatosan motiválni, becsatlakozásra készíteni fiataljainkat, mellette pedig maradásra, kitartásra biztatni az idősebbeket.

Nem kételkedek a magyarországi kollégák képességeiben, tehetségében, és biztosan van helyük egy-egy jól kiválasztott előadásban, de a társulat felépítését, és a dramaturgiai terv gondos összeállítását (a kettőt összhangba kell hozni!) teljes mértékben alá kell rendelni a felvidéki közösség hosszú távú érdekeinek. Ami most odabent megy, az nem az. Bizom benne, hogy ez a -szerintem nem kívánatos- trend hamarosan megváltozik, és a következő évadban jó irányba indul el közösségünk kulturális zászlóshajója.

Sok sikert hozzá!

Kategória: **Egyéb** | Címke: **Komáromi Jókai Színház, Méhes László, Molnár Xénia, Szvrcsek Anita, Tóth Tibor** | Szerző: **Oliver** | Közvetlen link [<http://www.bumm.sk/blog/oliver/valami-buzlik-daniaban/>] a könyvjelzőbe.

Post to Facebook
Posting as Skronka Senior Tibor (Change)
Comment

Süll Ferenc · Works at Biztosítási tanácsadó

Az igazgató tulajdonképpen a megmaradásunkat ássa alá a döntésével.

Reply · Like · Follow Post · 10 hours ago

 Facebook social plugin

2 HOZZÁSZÓLÁS A(Z) "VALAMI BÜZLIK DÁNIÁBAN" BEJEGYZÉSHEZ

Süll Ferenc

- 2013-06-02 - 20:06 szerint:

Az igazgató tulajdonképpen a megmaradásunkat ássa alá a döntésével.

mckenzie

- 2013-06-03 - 07:00 szerint: